

Keti Hopkins

Dobri tipovi, loši
tripovi i brus na
naduvavanje

Preveo
Aleksandar Milajić

 Laguna

Naslov originala

Cathy Hopkins

Mates, Dates and Inflatable Bras

Copyright © Cathy Hopkins, 2001

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Rejčel

(Hvala Rejčel, Grejs, Natali, Emili, Izobel i Luni što su mi omogućile da ukapiram šta je in, a šta aut. Hvala i Džud i Brendi iz izdavačke kuće Pikadili pres za sva uputstva i što su mi pružile priliku da ponovo budem četrnaestogodišnjakinja. Na kraju, što ne znači da je manje važna, hvala i predivnoj Rouzmari Bromli.)

Zašto sam ja „ja“?

Provrištaću ako iz celog razreda ponovo odabere baš mene.

Vrljava Votkins. Tako je zovem. Naša nova nastavnica.

„Baš me zanima kakvim li je glupostima nameračila da nas gnjavi ove nedelje“, rekoh dok smo žurile hodnikom, ne bismo li pre drugog zvona stigle u učionicu.

„Kakvih sve nastavnika ima, ona je još i dobra“, na to će Izi. „Tera te da razmišljaš. A i reklo bi se da je zaista zanima naše mišljenje. Volim njene časove.“

„E, pa, ja ih ne volim“, rekoh. „Dosta mi je što mi je keva psihijatar i ne treba mi još jedan u školi. Onog ’Podelimo svoja osećanja’ imam dovoljno i kod kuće. Volela bih da mi Votkinsova malo sjaše s grbače. Uvek baš mene prozove.“

„Verovatno zato što si ćutljiva na času. Hoće da prokljuvi šta se dešava u toj tvojoj tintari. Blago tebi. Tebe keva i čale bar pitaju šta ti se događa u životu. Moje zanimaju samo ocene. Jesam li dobila petaka, četvorku ili trojku. Mislim da bih pala u nesvest kad bi me pitali šta zaista *mislim* o nečemu.“

Izi je moja najbolja drugarica. Ili je bar to bila. Više nisam sigurna. Sve je počelo kad se pred kraj prošlog polugodišta pojavila Nesta Vilijams. Izi i ja se družimo još od

nižih razreda. Oduvek smo bile ja i Izi. Izi i ja. Sve smo delile. Odeću. Šminku. Diskove. Tajne. A onda se pojavila NESTA i stekla sam utisak da se dešava ono čuveno „dvoje je društvo, a troje gužva“. Međutim, izgleda da sam jedino ja to tako videla. Moraću da o tome malo popričam sa Izi, ali u poslednje vreme nikako da je uhvatim nasamo.

„Požurite i sedite na svoja mesta, devojke“, začule smo iza leđa gospođicu Votkins.

Nadam se da nije čula šta sam rekla o njoj.

Gospođica Votkins izgleda pomalo čudno. U stvari, prilično čudno. Kao da je gurnula prst u utičnicu. Lice joj je uvek iznenađeno, kao kad se u crtanom filmu neko prepadne pa mu oči iskoče iz duplji. Tanka je kô pritka, a tršava, proseda kosa štrči joj na sve strane.

„Dobro, devojke, smirite se“, rekla je. „Danas treba o koječemu da razgovaramo.“

Tu smo. Razgovor. Razgovor. Razgovarajmo. Volela bih da danas nešto čitamo. U sebi. Ili da pišemo. Čutke. Zašto moramo da razgovaramo? Zar niko ne shvata da prolazim kroz fazu „ćutljiva ali tajanstvena“? Baš kao Geri kad je napustila Spajsice.

Kad je Vrljava sela na sto i zadigla suknju, lepo smo mogle da joj iznad najlonskih dokolenica vidimo bele noge. Koža joj je tanka kao najlon kesa. Providna. Sve joj se vene vide. Da se ispovraćaš.

„Ima nekoliko stvari o kojima bih želela da razmislite do kraja ovog polugodišta“, rekla je. „Kao što verovatno znate,

uskoro će doći vreme da odaberete izborne predmete za narednu godinu. I ono što želite da radite jednog dana.“

Zastenjala sam u sebi. Toga sam se pribojavala. Znao, ja to ne znam. Pojma nemam. Nemam ni najblažu predstavu.

„Znam da to nije lako i ne želim da se iko uspaniči ili da oseti da je pod pritiskom. Imamo dosta vremena i stoga bih volela da već sada počnete da razmišljate o tome kako kasnije ne bi bilo navrat-nanos.“

Prekasno, pomislila sam. Već sam carski zagazila u paniku.

„Želela bih da razmislite o svojoj budućnosti. O ciljevima. O ambicijama. Šta želite da budete kad odrastete. Pa, ima li neko nekakvu ideju?“

Počela je da pogledom šara po razredu, pa sam spustila glavu i pokušala da se učinim nevidljivom.

„Lusi?“

Znala sam. Eto vidite. Znala sam da će prvo mene prozvati.

„Da, gospođice?“

„Ajde ti prva. Znaš li čime bi volela da se baviš?“

Pocrvenela sam kad su se svi okrenuli ka meni.

Hmmm. Nemam pojma. Lekar. Ma kakvi. Previše krvi. Zubar. Jok. Da povazdan trpam ruke u nečija usta. Bljak. Veterinar? *Da*. Veterinar. Volim životinje. Posle Izi, moji najbolji prijatelji su Ben i Džeri, naši labradori. Eto, veterinar. Mogla bih da se pojavljujem u onim emisijama o spasavanju životinja i izgledam svetski dok pomažem tim jadnim stvorenjima. A možda i ne bih. Ben je prošle nedelje stao na slomljeno staklo. Zamalo sam se onesvestila

kad je veterinar rekao da će morati da mu stavi nekoliko kopči na šapu. Morala sam da izađem kao poslednja slinavica. Posle je sve bilo u redu, ali prosto ne mogu da gledam životinje kako pate. Onda možda i nisam za taj posao. A za koji jesam? Šta da radim?

„Ne znam, gospođice“, izvalila sam. Što se ne okomi na nekog drugog?

„Nemaš baš nikakvu ideju?“ – pitala me je.

Odmahnula sam glavom.

Kendis Karter je podigla ruku. Pucala je od želje da kaže nešto.

Vrljava se, hvala bogu, onda okrenula ka njoj.

„Kendis?“

„Biću spasilac, gospođice Votkins.“

„Spasilac. To je originalno. A zašto želiš da postaneš spasilac?“

„Da bih mogla momcima da dajem disanje usta na usta, gospođice.“

Svi su prasnuli u smeh. Prava je faćkalica ta Kendis Karter.

„Ima li neko neki smisleniji predlog?“ – upitala je Votkinsova, gledajući okolo.

Sada je već pola razreda diglo ruke.

„Spisateljica“, reče Meri O’Konor.

„Medicinska sestra“, reče Džoana Ričards.

„Stjuardesa“, reče Gabi Džouns.

„Spikerka“, reče Džejd Vilkok.

„Frizerka“, reče Mo Harison.

„Bogata i slavna“, reče Nesta i svi se ponovo nasmejaše.

Svako je znao šta će biti. Svako. Osim mene.

Imam četrnaest godina. Stalno mi govore: „Ne žuri da odrasteš“ ili: „Uživaj u mladosti“, a sad odjednom: „Šta ćeš raditi do kraja života?“

„Odlično“, reče gospođica Votkins. „Blago onima koji znaju šta žele. A oni koji to ne znaju“ – tu me je značajno pogledala – „neka ne brinu. Ne morate baš danas da odlučite, ali nije zgoreg imati nekakvu predstavu o onome što želite da radite kad budete birali izborne predmete. Time ćemo se baviti nekoliko narednih nedelja. Bilo bi dobro da za početak sagledate sebe kakvi ste sada. Utvrdite svoje prednosti i mane. Sutrašnjica je plod semena današnjice. Ono što su danas misli, sutra će biti dela. Pa, za početak ću vam dati temu za rad koji treba da predate do kraja polugodišta. Ne mora da bude dug. Otprilike jednu stranu.“

Uzela je kredu i okrenula se ka tabli.

Zašto sam ja „ja“? – napisala je.

„To vam je naslov. Dajem vam petnaestak minuta da napišete nešto o tome.“

Potom je na tabli dopisala još nekoliko pitanja.

Ko sam ja?

Šta me zanima?

Šta želim i koji su mi ciljevi?

Koje su mi prednosti i mane?

Čime želim da se bavim?

Do kraja časa sam gledala ostale kako mahnito piškaraju.

Znala sam šta će Izi napisati. Ona želi da postane pevačica. Znala je to još kad smo imale devet godina. Sama piše pesme i svira gitaru. Želi da postane nova Alanis Moriset. Već sad pomalo liči na nju. Ima istu dugu, tamnu kosu i

nosi iste hipi krpice. To baš i nije po mom ukusu, ali njoj dobro stoji.

Pogledala sam ka Nesti. I ona je vredno piskarala. Naravno. Toliko je sigurna u sebe i svoje ciljeve. Želi da postane manekenka, a verovatno će i uspeti. Izgleda potpuno božanstveno. Čale joj je Italijan i od njege je nasledila ravnu, crnu kosu, koja joj kao svila pada sve do struka, a od keve, Jamajčanke, dobila je tamnu kožu i oči. Lako bi mogla da prođe kao mlađa sestra Naomi Kembel. Visoka i vitka, neverovatnog, vilinskog lica.

Volela bih da sam crnkinja. One imaju dobar ten čak i kad ostare. Baš kao Nestina mama. Videla sam je na televiziji. Radi kao spikerka na kablovskoj. Matora je – ima bar četrdeset godina – ali izgleda kao da joj je dvadeset. Ja sam prava „engleska ruža“ – bledunjava, plava i nezanimljiva. Radije bih bila tropski cvet, kao Nesta, sva egzotična i živopisna.

Zagledala sam se u prazan papir na stolu.

Zašto sam ja „ja“, napisala sam.

Niska sam i izgledam mlađe. Ljudi obično misle da sam tek sedmi ili osmi razred?

Pogledala sam kroz prozor, nadajući se da ću napolju pronaći inspiraciju. Poslovi za niske ljude. Mogla bih da se prijavim na audiciju za Žvakače ako budu ponovo snimali *Čarobnjaka iz Oza*. Oni su majušni. A mogu biti i Mini Ja* u sledećem filmu o Ostinu Pauersu.

A šta ćeš ti biti kad odrasteš, Nesta? Manekenka.

A ti, Izi? Kantautor.

Lusi? Mini Ja.

Pa da. Kako da ne. Sad sam još i glupa. Sigurno negde u glavi imam zaturenu i neku pristojnu ideju.

Usredsredila sam se. Zašto sam ja „ja“?

Najmlađa sam u porodici.

Samo sam to napisala za petnaest minuta.

„Pre zvona bih“, reče gospođica Votkins, „želela da vam podelim upitnik za lične podatke. Možda će vam biti korisno ukoliko se zaglavite. Niko neće videti šta ste napisali. Ovo samo treba da vam pomogne da razmišljate na više koloseka.“

Pogledala sam list papira koji mi je dala.

U pomoć. Pisanje mi obično ide od ruke, ali ovog puta ne mogu čak ni da počnem. Ne znam ko sam. Niti zašto sam ja „ja“.

Niti šta ću biti kad odrastem.

Niti gde mi je mesto.

* Kepec iz filma *Ostin Pauers*. (Prim. prev.)

Lični podaci

Ime: Lusi Laving

Opis:

Starost: 14, ali izgledam kao da mi je 12.
Visina/građa: Metar četrdeset jedan I PO.
Mršava, grudī A minus trideset. Braća me zovu Lusići bez sisići. To nije smešno.
Kosa/oči: plava/plave.

Opšti podaci:

Zanimanje roditelja: Mama je psihić (psihoterapeut), tata drži prodavnicu zdrave hrane a u slobodno vreme se bavi muzikom.

Obrazovanje:

Omiljeni predmeti: umetnost, engleski

Omraženi predmeti: svi ostali.

Ostali članovi domaćinstva: dva starija brata: Stiv (17), kompjuterski genije, i Lal (15), jađan, bubuljičav i neverovatno debeo, mađa veruje da je bogom đan.

Dva psa: Ben i Džeri.

Rasa/nacionalnost: Englesko-škotska.

Možđā i vanzemaljska.

Hobiji: čitanje, časopisi, stari filmovi, televizija, šivenje.

Psihološki profil:

Ambicije: dobro pitanje.

Frustracije/razočaranja:

- ◊ rođitelji su mi par matorih hipika.
- ◊ stalno me nalivaju biljnim čajevima i kljukaju me zdravom hranom, iako mi je sasvim lepo i s pomfritom i hamburgerima.
- ◊ mamina opsesija recikliranjem i kupovanjem garderobe na dobrotvornim rasprodajama.
- ◊ činjenica da sam toliko niska.
- ◊ činjenica da je moja najbolja drugarica najverovatnije postala i najbolja drugarica Neste Vilijams.

Narav: mislim da sam zrela za luđaru.

Dobre osobine: smisao za humor, dobra najbolja drugarica kad mi se za to pruži prilika.

Posebni talenti i sposobnosti: dobro slušam i dobro crtam.

Poglavlje 2

Anđeoske karte

Kada sam se posle škole vratila kući, uradila sam ono što uvek radim. Odjurila sam do frižidera.

„Kad postane žestoko...“ – rekoh.

„Žestoki jedu sladoled“, dovršila je Izi, koja je utrčala za mnom i već vadila kutiju iz frižidera.

„A od ponedeljka ću ponovo na dijetu“, na to će Nesta.

Ne mogu da verujem da je ona na dijetama. Tanka je kô pritka.

Kuhinja je u pet sati već bila dupke puna. Izi, Nesta i ja pokušavale smo da se zavučemo u teglu s indijskim orasima. Moja braća Stiv i Lorens, s dvojicom školskih drugara, Metjuom i Tomom, bili su zauzeti sečenjem džinovskih kriški hleba, na koje su potom šljepali buter od kikirikija i med. Bljak. Mama kuva čaj – biljni, naravno – a tata pokušava da nahrani Bena i Džerija, koje više zanima moj sladoled nego pseća hrana.

Potpuni haos.

„Zašto ste ih nazvali Ben i Džeri?“ – upitala je Nesta, pokazavši ka psima – Benu, koji je, sa šapama na mojim kolenima, pokušavao da zavuče nos u času sa sladoledom,

i Džeriju, koji je čežnjivo zurio u Izi, nadajući se da će se ona sažaliti i dati mu malo. Dala sam Benu da oliže kašiku. Uvek padnem na te njegove velike, tužne oči i prežalostan pogled u stilu „niko me nikad ne hrani“, a i šapa mu je, jadničku, još u zavojima.

„Dali smo im ta imena kada su, kao štenad, pojeli čitavo pakovanje sladoleda *Ben i Džeri*“, reče Lal, usta punih hleba. „Obožavaju sladoled.“

Mislim da se Lалу sviđa Nesta jer se, čim ona uđe, sav uprepodobi i postane predusretljiv. Stalno zabacuje kosu i šalje joj značajne poglede. Mislim da ona to čak i ne primećuje. On sebe pokušava da vidi kao ženskaroša. Takav je otkako je prošlog Božića Trejsi Markuson iz komšiluka pristala da se povata s njim. Nije baš Met Dejmon, ali ne verujem da se sviđa Nesti. Ona voli starije momke, ili bar tako tvrdi. Doduše, ne primećuje ni mog starijeg brata Stiva. On ima sedamnaest godina ali za nju previše liči na štrebera, mada uopšte ne izgleda loše kad skine naočare i ljudski se ošiša. Ali on se, za razliku od Kazanove Lala, ne zamajava s devojkama. Stiv više voli kompjutere i knjige.

„Ovde je kao na železničkoj stanici“, uzdahnula je mama, praveći sebi mesta za stolom. Kod nas je uvek mnogo ljudi i uvek se svi natiskaju u kuhinju, koja je najveća prostoriya u kući. Tata je prošle godine srušio zid ne bi li je malo proširio i mada sada zaista ima više mesta, nestalo je para i nije mogao da završi posao.

„Šta su ove recke na zidu?“ – upitala je Nesta, pokazujući ka tragovima olovke iza frižidera.

„One pokazuju koliko smo rasli“, reče Lal, pa stade uza zid da bi joj pokazao kako to radi. „Na svaki rođendan

olovkom obeležavamo koliko smo visoki.“ Potom je pokazao ka najvišim reckama i dodao: „Ovo su Stivove.“

„A ove su sigurno Lusine“, rekla je, posmatrajući one najniže. Bila je bar petnaest centimetara viša nego ja za prošli rođendan.

Onda je pažnju posvetila našim „originalnim“ tapetima. Kako bismo prikrili nepostojanje istih, Stiv, Lal i ja smo čitav zid bili prekrili svojim školskim umetničkim delima, a mama je, uverena kako će se tata jednog dana zaista setiti da se pozabavi krečenjem, iskoristila deo površine za isprobavanje različitih boja.

„Baš ’vogovski’ uređeno“, s osmehom će Nesta, dok je proučavala mamin zid sličan pačvorku od nepravilnih fleka u raznim nijansama žute, plave, narandžaste i zelene boje.

„Nije“, reko.

Još nisam bila u njenoj kući, ali Izi jeste i rekla mi je da je tamo potpuno neverovatno. Baš kao iz nekog časopisa za unutrašnje uređenje. A opet, Nesti kao da nije smetao naš nedostatak stila. Štaviše, izgleda da joj se to sviđa, pošto gotovo svakog dana posle škole dolazi ovamo. Mama joj radi u različitim smenama, a tata joj je filmski režiser, pa je često na snimanjima. Nesta ima i starijeg brata, ali kaže da ni on gotovo nikad nije kod kuće.

Izi oduvek dolazi kod mene, još otkako se znamo. Njeni majka i očuh ne vraćaju se s posla pre sedam, tako da je još odavno dogovoreno da ona bude kod nas dok je jedno od njih dvoje ne pokupi.

Izi kaže da moram Nesti dati šansu i bolje je upoznati, ali nisam sigurna šta da mislim o tome što je i ona stalno

ovde. Prvo mi se uvalila kod najbolje drugarice, a sada mi se okomila i na porodicu. Trudim se da budem prijateljski nastrojena i mogu reći da mi se prilično sviđa – što je i normalno, pošto je zaista duhovita – ali ipak se osećam pomalo skrajnuto. Svi zavole Nestu čim je vide onako lepu i pouzdanu.

Sve je počelo pre nekoliko nedelja, kada me je Izi potražila posle škole. Bila je zadihana kao da je trčala.

„Može li i Nesta da dođe kod tebe?“ – upitala me je, osvrćući se kao da je neko prati.

Videla je da se nećkam.

„Potrebne su joj drugarice“, rekla je. „Nije toliko samouverena kao što ti se čini. Znam da izgleda jaka, kao da joj niko nije potreban i kao da je baš briga šta ko misli, ali malopre sam je zatekla kako plače na autobuskoj stanici. Ona nakaza Džozij Rajli i njene ortakinje nazivale su je svakvim imenima i sad joj se ne ide kući dok joj se mama ne vrati s posla. Ne bih je ostavljala samu tamo.“

Postidela sam se i sažalila na nju. Znam koliko gadne umeju da budu one krave iz jedanaestog razreda.

„Važi. Reci joj da dođe“, reko. „Naravno, ako joj ne smeta moja luda porodica.“

Mama i tata su je, naravno, lepo primili. Uvek su takvi. Možda nemaju dovoljno para da okreće kuhinju, ali to im ne smeta da hrane čitav komšiluk. Ljubav, mir i kriška integralnog hleba. Tako oni žive. Podeli ono što imaš. Čitav svet je jedna velika porodica.

To što tata drži prodavnicu zdrave hrane znači da kod nas uvek ima kojekakvih čudnih stvari. I to sve prirodno i bez konzervansa. Iako ukus i nije toliko loš, ponekad bih

ipak volela da znam šta jedem. Tahini. Gomasio. Miso. I biljni čajevi. Odvratno. Posebno onaj od kamilice. Smrdi na mačju pišačku. Šta bih dala za jedan big mek i veliki čokoladni šejk. Ali avaj, mama i tata su vegetarijanci i jedi na pljeskavica koja se ovde može naći jeste od tofua, a milkšejk se pravi od sojinog mleka.

Izi kaže da joj se upravo to i dopada kod mojih matoraca, ali i ona sama je u istom fazonu. Njuejdž i alternativa.

„Volela bih da su i moji matorci kul kao tvoji“, rekla je jednom. „Oni zaista razmišljaju. Stalo im je do životne sredine. Paze čime pune svoja tela. Uopšte nisu kao neki obični, dosadni matorani.“

„Tačno“, rekoh. „I meni se to sviđalo kad sam bila mlađa, ali ipak bih volela da mi keva izgleda malo... hm... do-teranije.“

„Što?“ – na to će Izi. „Mislim da ona izgleda sjajno.“

„Sjajno?“ – rekoh. Ta reč mi ne bi prva pala na pamet kad bih opisivala mamin stil. Možda pre *čudno*.

„Volim da se cenjkam“, uvek kaže ona. „Zato i kupujem samo na dobrotvornim rasprodajama. U severnom Londonu možeš naći odlične polovne stvari.“

To mi uglavnom ne smeta, ali poslednji roditeljski sastanak bio je vrhunac užasa. Želela sam da se bar jednom normalno obuče, ali ona se na stepeništu pojavila u crveno-belim helankama, ljubičastoj suknji od tvida i zelenom kariranom blejzeru. Ona prosto nema nikakav osećaj za boje i stavlja na sebe šta stigne, uopšte ne vodeći računa šta se s čime slaže.

„Kako ti se čini?“ – upitala me je i zavrtila se.

„Veoma je... hm... živopisno“, brzo sam se dosetila. „Ali zašto ne nosiš zeleni blejzer s nekim teget pantalonama? A ljubičastu suknju sa sivom ili plavom bluzom? To bi bilo lepo.“

„Ali ja volim helanke“, na to će mama. „Morala sam da ih obučem.“

„A šta misliš o jednostavnoj crnoj haljini?“ – predložila sam joj. „Pruge bi mogla da dopuniš crvenim i belim narukvicama.“

Kao da me je saslušala. *Kao*. Vratila se gore i obukla crnu haljinu, da bi preko nje prebacila raznobojni pončo, koji je ličio na olindrano čebe. A *uza sve to* je, naravno, zadržala crveno-bele helanke. Digla sam ruke. Svi su zurili u nju kad smo stigle u školu. Štrčala je među ostalim majkama, odevenim u teget i bele kompletne kupljene kod *Marksa i Spensera*. Čak joj je i frizura bila drugačija. Većina mama ima običnu, kratku kosu, a mojoj je duga do pola leđa. Mislim da je to predugo za njene godine, mada ne izgleda loše kad je uplete u kiku.

A možda su te večeri svi zapravo zurili u naš auto. Imamo ga već sto godina. Mislim da su ga mama i tata kupili za vreme studija, kada su se i upoznali. Folksvagenova „buba“. A tata ju je iz ko zna kog razloga obojio u svetlotirkizno. Ne, nikako vam ne bi promakla među svim onim rendž roverima i BMW-ovima.

Tata se oblači prilično normalno. Somotarke i džemperi. Dobro, ne kažem da treba da bude skockan da bi prodavao musli, ali zaista bih volela da odseče rep. A sluša li me on? Ne. U jednom časopisu pročitala sam da muškarci koji čelave to nadoknađuju konjskim repom. Siroti tata. Sigurno

je strašno kad čovek gubi kosu, ali mogao bi malčice da skрати ono što mu je ostalo od nje.

„Pa, kako je bilo danas u školi?“ – upitao je društvance koje je žvakalo u kuhinji.

„Mmfff, dobro, fino“, usledio je odgovor.

„Šta ste radili?“ – upitao je i okrenuo se ka meni.

„Izbor zanimanja i izborni predmeti“, umešala se Nesta.

„Donošenje odluka.“

A onda su se svi uključili. Čak i Lal, Stiv, Metju i Tom.

„Biću muzički producent“, rekao je Lal.

„Imaću svoju grupu“, reče Tom i počeo da svira zamišljenog gitaru.

„Biću pronalazač“, reče Stiv.

I ponovo jedina ja nisam znala šta ću biti kad odrastem. Svi su počeli da čavrljaju, ali videla sam da me mama posmatra.

„A ti, Lusi?“ – upitala me je. „Čime ti želiš da se baviš?“ Slegla sam ramenima. „Nemam pojma.“

Izi i Nesta su vrcale od planova za blistave karijere i videle sam da me mama pomalo zabrinuto posmatra kroz sve to oduševljenje. Njoj ništa ne može da promakne. Namignula mi je da niko ne vidi.

„I najduže putovanje počinje prvim korakom“, rekla je.

Stiv, Lal i ja zaječismo. Već smo bili navikli na njene „mudrosti“. Pošto je psihoterapeut, mnogo vremena provodi s ljudima kojima su se iz ovog ili onog razloga smučili njihovi životi, pa zato neprestano traži nešto novo da ih malo oraspoloži. Uvek čita najnovije priručnike za samopomoć i voli da sa nama deli kojekakve mudre reči.

„Dobro, ko je za anđeosku kartu?“ – upitala je.

„O, mama“, reko, sva postidena, „sigurna sam da to nikog ne zanima.“

„Šta je to anđeoska karta?“ – oduševljeno će Izi.

„Prošle nedelje sam kupila kutiju tih karata kako bih ih koristila u terapiji“, reče mama. „Još nisam imala priliku da ih isprobam. Na svakoj kartici je ispisana po jedna izreka.“

Ustala je i otišla po kutiju.

„Uzmite jednu“, rekla je, pa promešala karte i izvukla jednu, „i pogledajte šta ima da vam kaže.“

„Mraz je najjači pred zorom“, pročitala je, a onda prosledila karticu Izi. „Ti si na redu, Iz.“

Izi obožava takve tričarije – tarot, astrologiju, ji-đing. Izvukla je karticu i pročitala: „Sudbina ne zavisi od sreće, nego od izbora.“

„To je mudro“, reče tata. „Bolje je odabrati ono što voliš nego se samo prepustiti i na kraju spasti na nešto što ti se ne sviđa.“

Ponovo sam se uspaničila. Zar će mi se to dogoditi zato što ne znam šta bih? Zar ću se izgubiti u magli neodlučnosti?

Odjednom sam na ruci osetila nečiju hladnu, vlažnu njušku. Benovo blentavo lice gledalo me je ispod stola kao da pokušava da mi kaže kako me razume. Ponekad mislim da psi umeju da čitaju misli.

Izi je dodala kutiju Nesti. „Uzmi jednu.“

Nesta izvadi karticu i pročita: „Nije strašno ako ne ostvariš svoj cilj. Strašno je ako ga nemaš.“

Argggghhh. Ovo je sve gore. Ja nemam cilj. To je strašno.

„Sve je u redu“, reče Nesta. „Imam cilj. Za nekoliko nedelja je sajam mode. Primitiće me lovac na talente i postaću supermodel.“

Lal zinu još više i zbulji se u nju. „Supermodel? Sigurno će te odabrati.“ Ljigavac.

Nesta mi je dodala kartice. Pružila sam ruku i promešala ih. Neka bude neka dobra, molila sam se. Daj neku dobru.

Izvadila sam karticu. „*Ne čekaj da tvoj brod doplovi*“, pročitala sam. „*Zaplivaj mu u susret.*“

„Ta je dobra“, reče tata.

I vidovitom Benu se dopala ta kartica. Pokušao je da mi skoči na koleno i lizne me po licu. Onoliko velik, umalo me je preturio, na šta su se svi nasmejali.

„Sedi, Bene“, rekoh. „Znaš da te volim, ali zaista si pretežak.“

Snuždeno je seo, ali mi je položio glavu u krilo i odbio da je pomeri odatle.

Još jednom sam pročitala svoju karticu. Pa, dobro, pomislila sam. Razmišljaću pozitivno. Zaplivaću ka svom brodu. Dobro. Zaista hoću. Ali kako?

I opet je mama primetila moj zabrinuti izraz lica. Uhvatila me je za ruku. „Nema razloga za žurbu. Ne moraš ovog trenutka da odlučiš čime ćeš se baviti.“

Znala sam da mi želi samo najbolje, ali činilo mi se da treba što pre zaplivati ka tom mom brodu.

Mraz je najjači pred zorom.

*Sudbina ne zavisi od sreće,
nego od izbora.*

*Nije strašno ako ne ostvariš svoj
cilj. Strašno je ako ga nemaš.*

*Ne čekaj da tvoj brod doplovi.
Zaplivaj mu u susret.*